

blive i høj Grad til Skade for Børn, fødte indenfor Ægteskabet, som den paagældende Mand senere faar, og for hans senere Hustru.

Men hvilke er da Betingelserne for, at saadanne Børn, avlede under Forlovelse, kan faa denne Ret i alt væsentligt lige med det ægte Barn? For det første skal den væsentlige Skyld for Forlovelsens Ophævelse paahvile Manden. Dernæst maa Kvinden ikke have været berygtet, det vil sige, at det ikke maa kunne bevises, at hun har staaet i Forhold til andre Mænd under Forlovelsen, og det maa vel medføre, at Bestemmelsen ikke kan omfatte det Tilfælde, hvor en ung Mand bliver lokket ind i en Forlovelse og forført af sin Forlovede, hvilket ogsaa kan ske for en Mand lige saavel som det omvendte. Der staaer dernæst, at Barnet „er Frugten af en saadan Forbindelse“. Det maa jo forstaaes saaledes, at Manden har vedkendt sig Faderskabet, eller det paa anden Maade er godtgjort, at han er Fader til Barnet. Det vil sige, at medens indenfor Ægteskabet Faderen er den, som Bryllupsfaklerne udpeger, Ægtemanden er Faderen til Ægtehustruens Børn uden noget Bevis — selv om der kunde hænde et eller andet, der kunde skabe en Formodning om noget andet, saa længe i alt Fald intet Bevis er til Stede —, vil det ikke være saaledes, at den indgaaede Forlovelse skaber en saadan Tilstand, at der maa gaas ud fra, at han, som er forlovet med hende, er Fader til det Barn, hun føder, og som er avlet under Forlovelsen. Der maatte med andre Ord kunne være Tilfælde, hvor et Barn bliver avlet mellem forlovede, saaledes at han bliver udlagt som bidragspligtig Barnefader til Barnet, uden at det derfor faar hans Navn og Ret til Arv som Ægtebarn, idet det ikke dermed er fastslaet, at dette Barn er Frugten af denne Forbindelse. Der er kun en Mulighed for, at det kan være det: han kan maaske ligesom andre være Fader til Barnet, men heller ikke mere end andre, saaledes at det ikke dermed er givet, at Barnet er Frugten af denne Forbindelse. Idet jeg forstaaer Forholdet saaledes, anser jeg Bestemmelsen for at være saa forsigtig, at den ikke vil medføre Fare for vidtgaende Fortræde for virkelig ægte Børn, det vil sige Børn, fødte indenfor Ægteskabet, og ej heller for den Kvinde, der gifter sig med en Mand, der har været forlovet med en Dame, der har født et Barn.

Til disse Bemærkninger kan jeg i Øjeblikket indskrænke mig, idet jeg ikke,

saa længe den meget ærede Ordfører for Udvalget ikke har haft Ordet, vil indlade mig paa Udtalelser om de enkelte Ændringsforslag.

Axel Møller: Vi har her et Lovforslag med op mod 150 Ændringsforslag, og mange af dem er af en saadan Natur, at de tiltrænger en virkelig grundig og saglig Overvejelse. Jeg gad vide, hvor mange af dette ærede Tings Medlemmer der virkelig har gennemgaaet disse 150 Ændringsforslag saa nøje, at de kan tage selvstændig Stilling til dem. Jeg tror derfor, jeg gør mig til Talsmand for manges Tanker her, naar jeg udtaler Ønsket om, at der ved den Slags Lovforslag maa blive levnet Tingets Medlemmer en mere rigelig Tid til at sætte os ind i Sagen. Hvis det skete ikke blot i dette Tilfælde, men ogsaa i andre lignende, vilde vi sikkert faa færre daarlige og dyre Love, end vi nu alt for ofte faar.

Formanden: Jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Betænkning har foreligget i længere Tid, end Forretningsordenen foreskriver. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at der har været levnet tilstrækkelig Tid for Medlemmerne til at sætte sig ind i Sagen.

Axel Møller: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning.

Formanden: Der kan ingen Forhandling føres yderligere om dette Spørgsmaal. Det 7de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Mathilde Hauschultz: At jeg forstærkede min kvindelige Røst, da jeg henvendte mig til den højtærede Justitsminister, ligger i, at jeg vilde prøve paa, om den højtærede Minister for en Gangs Skyld ikke vilde misforstaa mig, naar jeg talte fra denne Talerstol.

N. Johan Laursen: Ordføreren (Elna Munch) omtalte, at der i Udvalget havde været nogen Betænknelighed ved Bestemmelserne i § 11 og som Følge deraf ogsaa ved Punkt 5 i § 21, og at det kun var den Sammenkomst, som Udvalget havde haft med Dermatologerne, som havde bevæget Udvalget til at gaa med til saadanne Bestemmelser, skønt vistnok baade Udvalget og Dermatologerne var noget i Tvivl om, hvorvidt denne Paragraf vil gøre no-